

MONÒLEG A L'ALBA

Lema: ANEM A PAMS

I

*Els sentits delicats de la dona en un núvol dins un
somni daurat,*

Friedrich Hölderlin

La llum desempara en silenci el seu recer.
Un sol gemec quan t'enlluerna la son:
t'hi poses d'esquena per no voler saber-ne res.
T'hauràs de cobrir amb el llençol com una vesta la cara.
Vés en compte que el teu somni daurat no s'estimbi
en un altre somni desbordat de somnis,
on les llums primerenques de l'alba
volen créixer i prou.

II

Sota els teus raigs, fins a la gosadia.

Friedrich Hölderlin

T'esquitxa un raig pels porticons mig oberts
de la finestra, deixats a posta la nit abans.
T'enfastideix, talment al gos que fa uns moments jeia
als peus del teu llit, mig embolicat amb la vànova,

i ara et llepa la cara i el nas i l'orella, i tu et penses
que sóc jo, i t'agrada o ho fas veure, i potser et creus
que és un altre qui jeu al mateix llit on jèiem tots dos.

III

Und ein goldener Tag täglich am Ende noch ist.

Friedrich Hölderlin

Si avui no fóssim avui, demà seria un altre
i l'ahir no tindria pietat, segur.
Si el demà fos cert, l'ahir hauria estat inevitable
i l'avui segur.
Si l'ahir no fos l'ahir, l'avui no fora avui
i el demà seria incert.
Quan m'he despertat m'he fregat els ulls i no sabia on era.

IV

Què fas dormit I que somies, tu.

Friedrich Hölderlin

De vegades crec que l'eternitat
és aquest instant en què apunta el dia
quan s'acaba el somni,
aquest moment penjat al gruix del cel
que va despertant d'una manera anònima
tots els sentits
i enganxa en l'horitzó un nou deliri
per deixar-lo com un miracle clavat a la vida.

V

Ja treu la primavera. I a la seva manera cada cosa floreix.

Friedrich Hölderlin

Aquesta escampadissa de claror
Il·lumina totes les vorades de maig
quan el dia arriba matiner abans d'hora.
La pell té ara l'aureola de l'esclavitud
i un feixuc desig d'ésser capturada per sempre
entremig de dos llençols primaverals
que s'han passat la nit flairant la menta.

VI

La discòrdia i el món li és una nit, i mai

Friedrich Hölderlin

Suportaràs aquesta llum prematura
dins el deixondiment d'una soledat.
Les esgarrinxades de la foscor
han fugit quan ha despertat al món el dia,
i ara sols omple el bassiol de solitud
i et trobes badallant
la tristesa penjada al capçal de la discòrdia
amb una nota, la nota que no caldria.

VII

Perquè en el sofriment som tanmateix tan feliç.

Friedrich Hölderlin

Quan em llevo faig veure que sóc viu
i parlo amb el temps de no fer res
només per mantenir conversa,
per sentir com les paraules cuidades

s'enduen el son de la nit
cap a la frontera, on les llànties són absents
i els olis arrogants fan més fum que mai.
M'he enredat amb el llençol
sense saber ben bé on era la vora i la gira.

VIII

Però ell és lluny; ja no és aquí.

Friedrich Hölderlin

Des de dalt del campanar han pregonat el teu nom
que anys enrere creia inexorable
com un gest sense paraula.
Uns mots encallats franquejaven el buit del silenci.
Ningú s'atura a la boca del carrer, i a la plaça oberta
al desacord no hem pagat l'impost quan fa estona
que hem deixat d'estar en gràcia.
Demà llegiré l'esquela al diari i restaré quiet una estona.

IX

I tu, amb un afany d'esgarrifança.

Friedrich Hölderlin

El dia avança, però dins meu el sento invisible
com una falsa primavera, i tinc la sensació
que sent l'esgarrifança quan la veritat camina sola,
del tot desarrelada, en braços de ningú i de tothom.
Sovint s'omplen les mans de retalls d'hiverns passats
on els dies eren semblants als altres, quasi eterns,
i les hores recollides no semblaven hores
perquè tampoc eren hores quan el temps jugava en contra.

X

*I tu, amb un afany d'esgarripança, et lences cap avall
dins les flames.*

Friedrich Hölderlin

El temps s'entretenia per fer més temps
mandrejant en escollir dubtós el seu lloc:
no volia el trànsit de les hores ni de la llum,
demorava immòbil en una terra aturada,
llefiscosa i térbola, com si s'hagués
apagat el món I ja només restés
la brasa roent sota la cendra.

XI

Tot un conjunt íntim i etern al nostre voltant.

Friedrich Hölderlin

Tindràs un instant que per a tu serà etern,
i l'instant següent, també, i t'ompliràs
d'instant correlatius que faran de la vida
un sol instant, potser no tan gran,
però a fi de comptes, instant.
I moriràs en un instant,
en l'instant que per a tu està fet aquest poema,
el mateix instant que ressuscito a cada instant
i tu no ho saps.

XII

Hauré viscut, com els déus, i ja no em cal res més.

Friedrich Hölderlin

Qui pogués asseure's a la vora d'un déu
i parlar-li a la cara, de tu a tu,

amb confiança.
Potser més endavant
quan el déu baixi una escala
i el jo –que no sé si és tan jo–
pugi un esglaó.
Serà una conversa desigual,
Però ens entendrem o no
cadascú amb la seva raó.